

ANDREJS EGLĪTIS
MĪLESTĪBA, DZĪVĪBA, MŪŽĪBA
DZEJA

ZVIAIGZNE

821.174-1
Eg 730

Izdevums sagatavots pēc Andreja Egliša kopoto rakstu 1.– 6. sējuma
(2002., 2003., 2004., 2005.)

Vāka dizaina un ilustrācijas autore *Krista Jūlija Kreišmane*

Sakārtotāja *Zaiga Lasenberga*

Andrejs Eglītis

MĪLESTĪBA, DZĪVĪBA, MŪŽĪBA. DZEJA

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Redaktore *Inese Auziņa*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Korektore *Evija Stikute*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-3959.

A/s "Poligrāfists", K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Andrejs Eglītis

© Sakārtojums, Zaiga Lasenberga, 2003

© Izdevums, mākslinieciskais noformējums, Apgāds Zvaigzne ABC, 2020

ISBN 978-9934-0-8128-6

No krājuma

“ZELTA VĀLODZE”

(1939)

JAUNĪBA

Jaunība, tu jūras paisums
Gaišas mēnesnīcas zaigā,
Kad pār viļņiem putni klaigā.
Līksma sevī pacelšanās
Tur, uz baltas mākoņsalas,
Traukšanās pēc debess malas
Apkārt vientulības dzilēm,
Birzīs skanot zelta zilēm.

Jaunība, tu jūras paisums,
Kad no krasta buras šķiras,
Lēni gaist un projām iras –
Izskan laivinieka dziesma.
Putas zieds uz zaļa krasta,
Smaržojoša zāļu nasta,
Kuras svaru nesajūti,
Sāpes nespiež jauno krūti.

Jaunība, pirms atnāk bēgums,
Sārtās rīta blāzmās dedzi,
Dzīru kausam cauri redzi, –
Zūd kur ceļš, ar ziediem snidzis.
Pacelies uz pirkstu galiem –
Kails kāpj krasts no straujiem paliem,
Ver tad dzīvei durvis platas,
Lai tev vaigā saule skatās.

SAPŅI

Nakts, cik tavi sapņi skaisti:
Saules kumeļš zāli plūc –
Zelta groži vaļā laisti...
Nakts, cik tavi sapņi skaisti:
Iebubinās saules rūmaks,
Noklājas pār zāli dūmaks,
Nakts, cik tavi sapņi skaisti!

MĪLESTĪBA, DZĪVĪBA, MŪŽĪBA

Virš dzimtenes dievnamiem gaišiem
Dievs vasaru diendusā gulda;
Trīs upes, trīs zaļģanas upes
Pret debesīm šļakatas kulda.

No sudraba caurausta mākoņa
Dievs vasarai pagalvi taisa;
Trīs rozes, trīs sarkanas rozes
Vējš zumot tai pagalvī kaisa.

Kad gulstas tā dūmaku palagos,
Virš dievnamiem debesis spulgo.
Trīs gulbji, trīs mirdzoši gulbji
Pie mūžības uguņiem gulgo.

Trīs upes – ai, dzīvība lielā,
Tur mīla kā rožziedi stīgo,
Un pāri ar sudraba gulbjiem
Tām mūžība šalkdama līgo.

TEIC MAN, VASARA

Vējš nes projām baltu padebesi,
Teic man, vasara, kas dvēslei esi?

Vai tu gaisma, telpā izplaukusi,
Pāri druvām drebot lejies klusi;

Vai tu spīdums, kas no zemes staro,
Kad ap ūdensrozēm straumes garo –

Kas tu esi? Ko no tevis paņemt,
Kā ar puķēm tevi klēpī saņemt?

Bet tu ziedot neliecies ne zinis,
Kas ir griķos zelta pēdas minis.

Vai tur Dievs ar zibšņiem pāri gājis,
Vai kāds mājup ceļu nezinājis...

Vējš nes projām baltu padebesi.
Teic man, vasara, kas dvēslei esi?

VASARAS VAINAGS

Tai vainagā, ko vasara
Man dziedot kaklā kāra,
Dievs klusi ejot noraugās
No mīļa acu pāra.

Sārts āboliņš ar dzedziedu
Tur cieši kopā kļāvies. –
Es eju kluss un nedziedu,
Viss mīļam skatam ļāvies.

Ai vasara, no vainaga
Es svētu gaismu jutu,
Kad vilnis krastā nolika
Man priekšā baltu putu.

Tavs vieglums putu vieglumā,
Tavs smagums ziedu dotais.
Tavs gaišums visur nolijis,
No Dieva atstarotais.